

РЕШЕНИЕ

№ 3168

гр. София, 31.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9908** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „Венн 31 ЕООД [населено място] срещу Ревизионен акт № Р-22221522006279-091-001/29.06.2023 година, в частта, потвърден с Решение № 1264/31.08.2023 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задължения по ЗКПО за 2021 година и по ЗДДС за периодите месец декември 2021 година и месец януари 2022 година в общ размер на 31732,27 лева / главница и лихви.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на ревизионния акт. Твърди се, че същият е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, и нарушения на материалния закон. Искане се отмяна на ревизионния акт и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- „Венн 31“ ЕООД редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат К., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде определено дори под минимума на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

СГП редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №43.29/30.12.2009 година на Териториален директор на НАП- В. Т. П. И. А. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- В. Т. с И.- М., считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед №13.43/18.04.2013 година на Директор ТД на НАП- В. Т. В. К. Р. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- В. Т. считано от 01.05.2013 година с И.- М..

Със Заповед № 22.43/09.07.2013 година на Директор ТД на НАП- В. Т. В. Т. Д. е преназначена на длъжността- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. считано от 15.07.2013 година с И.- М..

Със Заповед № 651/11.08.2021 година на Директор ТД на НАП- В. Т. са определени органи по приходите, компетентни по чл.112, ал. 2,т.1 от ДОПК да издават заповеди за възлагане на ревизии, измежду които и В. Т. Д.- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП В. Т. и определил техните заместници.

Със Заповед № 1331/29.11.2021 година на Директор ТД на НАП- В. Т. са определени органи по приходите, които да изпълняват функциите на ръководители екипи- ръководители на ревизията, съгласно чл.113,ал.1,т.2 и чл.119,ал.2 от ДОПК за периода от 01.12.2021 година до 30.11.2023 година за И.- М.- П. И. А. на длъжност- Главен инспектор по приходите .

Със Заповед № 3ЦУ- ОНР-22/22.08.2022 година Изпълнителен директор на НАП- [населено място] оправомощил на основание чл.12,ал.6 от ДОПК и чл.10,ал.8 и ал.9 от ЗНАП 3. Г.– Заместник-изпълнителен директор на НАП- да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в КТ при необходимост за изпълнение на възложените на Агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на работното място и е отменена Заповед № 3-ЦУ-ОНР-9/21.05.2021 година.

Със Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година на Заместник-изпълнителен директор на НАП- 3. Г. на основание чл.12, ал.6 от ДОПК и № 3ЦУ- ОНР-22/22.08.2022 година на Изпълнителен директор на НАП- определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, измежду които и от ТД на НАП- В. Т. – В. Т. Д. на длъжността- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т., П. И. А. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител екип и В. К. Р. на длъжност- Главен инспектор по приходите.-

Със Заповед № РД-01-864/04.11.2022 година Директор ТД на НАП- С. на основание

чл.11,ал.3 от ЗНАП във връзка с чл.112,ал.2 т.1 от ДОПК и Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година на Заместник- изпълнителен директор на НАП наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 07.11.2022 годна да се изпълняват от поименно изброени служители/ органи по приходите/, за които съгласно Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година на Заместник -изпълнителен директор на НАП не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, измежду които и В. Т. Д. на длъжност- Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т..

Със Заповед № 3-ЦУ-2045/10.11.2022 година на Заместник- изпълнителен директор на НАП- З. Г. е наредено служителите на ТД на НАП посочени в Заповеди № 3-ЦУ-753/05.05.2022 година и № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година, издадени на основание чл.12,ал.6 от ДОПК да осъществяват производствата по данъчно- осигурителен контрол на лицата, посочени в Приложение към заповедта, за които компетентната ТД на НАП съгласно чл.8 от ДОПК е ТД на НАП- С. и посочил контролните производства да бъдат възложени от Началниците на сектори, посочени в Заповеди с №3-ЦУ-753/05.05.2022 година и № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година, и определени от Директора на ТД на НАП- С. със Заповед с № РД-01-245/05.05.2022 година и с № РД-01-864/04.11.2022, издадени на основание чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК, измежду които и на жалбоподателя „ Венн 31“ ЕООД и определил ревизията да бъде извършена от органи по приходите от ТД на НАП- В. Т..

Със Заповед за възлагане на ревизия от 10.11.2022 година В. Т. Д. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. възложила да бъде извършена ревизия на „ Венн 31“ЕООД, определила състава на ревизиращия екип- П. И. А. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и В. К. Р. на длъжност- Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Корпоративен данък за периода 01.01.2020 година -31.12.2021 година, ДДС за периода-14.07.2020 година .30.09.2022 година , срока, в който следва да завърши ревизията – три месеца считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 16.11.2022 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 17.02.2023 година органът, възложил ревизията – В. Т. Д. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. определил нов срок за завършване на ревизията- до 18.04.2023 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 17.02.2023 година.

На 02.05.2023 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № Р-22221522006279-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 03.05.2023 година .

На 13.05.2023 година дружеството-жалбоподател депозирало искане за продължаване срока за представяне на доказателства срещу Ревизионния доклад, а с Уведомление от 16.05.2023 година е продължен срокът за представяне на доказателства срещу съставения РД до 16.06.2023 година.

На 29.06.2023 година В. Т. Д. на длъжност- Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. и П. И. А. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22221522006279, с който установили задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди,

подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 30.06.2023 година.

На 12.07.2023 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу издадения РА, а последният с Решение № 1264/31.08.2023 година потвърдил обжалвания Ревизионен акт в частта на установените резултати за Корпоративен данък по ЗКПО за 2021 година и по ЗДДС за периодите месец декември 2021 година и месец декември 2022 година, ведно със съответните лихви.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 01.09.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 9 броя папки приложения, както и доказателства, че е налице необходимост от възлагане на ревизията от други органи по приходите от друга Териториална дирекция.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

Назначена е, изслушана и оспорена от процесуалния представител на жалбоподателя съдебно- техническа/ компютърна експертиза/, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача и разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт е нищожен.

Обстоятелството, че Директор ТД на НАП- С. със Заповед от 04.11.2022 година е посочил, че функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 07.11.2022 година да се изпълняват от поименно изброени служители, посочени в Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 година на Заместник-изпълнителен директор на НАП, измежду които и В. Тонов Д. на длъжността – Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. по никакъв начин не може да обуслови надлежна компетентност на органа, възложил ревизията да възлага ревизии и по отношение на жалбоподателя, защото Директор ТД на НАП- С. не притежава правомощия да определя органи по приходите, които са от друга териториална дирекция да могат да възлагат ревизия на субекти, чиято териториална дирекция е [населено място].“ От друга страна по аргумент от [чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК](#) органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии следва да бъде определен от териториалния директор на ТД на НАП С. /за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на длъжност като такива към друга териториална дирекция-ТД на НАП– В. Т./ и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП С. - аргумент и от [чл. 11 ЗНАП](#). В тази връзка по силата на Заповед от

04.11.2022 година на Директор ТД на НАП С. не е предоставена надлежна компетентност за възлагане на ревизии на жалбоподателя, тъй като Директор ТД на НАП С. не притежава компетентност за предоставяне на такава спрямо органи по приходите от друга териториална дирекция.

„Наред с това, в цитираните и приложени по-горе Заповеди на Заместник-изпълнителен директор на НАП липсват мотиви и не са представени доказателства каква точно е необходимостта по смисъла на [чл. 10, ал. 9 от ЗНАП](#), която налага органи по приходите от друга териториална дирекция, различна от тази по [чл. 8 от ДОПК](#) да извършат ревизия на лицето, чийто адрес се намира в [населено място]. Това налага извод, че цитираните Заповеди са издадени без да са налице предпоставките за издаването им, още повече делегирането на такива правомощия от Заместник-изпълнителен директор към орган по приходите от териториална дирекция, която не е териториално компетентна спрямо ревизираното лице противоречи и на нормата на [чл. 112, ал. 2 от ДОПК](#), в която изрично е посочено, че ревизията може да се възлага от: 1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или от 2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски и Изпълнителният директор или негов заместник, които са органи по приходите, могат да възлагат ревизия по отношение на данъчно задължени лица на територията на цялата страна, но така цитираната разпоредба не допуска възможност те да делегират правомощията си към конкретни органи по приходите от съответна ТД на НАП. В съдържанието на цитираната разпоредба не се сочи друго лице, различно от Изпълнителния директор или негов заместник да има правомощието да възлага ревизии по отношение на всички лица, независимо в коя териториална дирекция е седалището им, а конкретните органи по приходите в съответната ТД на НАП, компетентни да възложат ревизионно производство се определят от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Анализът на цитираната разпоредба сочи, че дадените правомощия в [чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК](#) са изрична компетентност на Изпълнителния директор или негов заместник, предвид което те не могат да бъдат предоставяни другиму. По делото липсват доказателства лицето З. Г. от кога до кога е заемала длъжността- Заместник-изпълнителен директор на НАП, въпреки указанията на съда дадени до ответника по жалбата.

В редица свои съдебни решения ВАС сочи, че с разпоредбата на [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#) Изпълнителният директор на НАП или негов заместник при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията може да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в [Кодекса на труда](#), което е в хипотезата на, ал. 8 на посочената разпоредба, която не е приложима за процесния спор. Съобразно хипотезата на, ал. 9 на [чл. 10 ЗНАП](#) не е необходимо командироване на органи по приходите от друга ТД на НАП, тъй като при нея не е налице преминаване на служители от една ТД на НАП в друга, т.е. само за осъществяване на правомощия по отношение на лицата, за които не важат правилата на [чл. 7, ал. 1](#) и [чл. 8 ДОПК](#), включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Именно [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#) е приложима за разглеждания казус. И в двете хипотези на

[чл. 10, ал. 8 и 9 ЗНАП](#) законодателят изрично е посочил, че и преминаването на служители от една ТД на НАП в друга, както и осъществяване на правомощия без смяна на работното място и за части от работното време, може да стане само при необходимост. Без обосноваване на съответната необходимост за прилагане на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#) и [ЗВР](#), и ревизионният акт следва да се приеме, че са издадени от некомпетентни органи. Това обосноваване на необходимостта за прилагане на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#), което е предвидено в [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#), приложим в настоящия казус е задължително, за да не се допуска превратно упражняване на власт. Ако законодателят беше имал предвид единствено и само преценка на органа по целесъобразност, то щеше да употреби в [чл. 10, ал. 8 и 9 ЗНАП](#) изразът "по преценка", а не "при необходимост".

Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на ответника по жалбата, че не е необходима писмена обосновка (мотивиране), тъй като в разпоредбата на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#) законодателят е приел, че не е правило, а изключение от общата териториална компетентност по [чл. 7, ал. 1](#) и [чл. 8 ДОПК](#) и предвид разпоредбата на [чл. 10, ал. 9 ДОПК](#), е необходимо обосноваване необходимостта органи по приходите от една териториална дирекция да възлагат, респективно да извършват ревизии и издават ревизионни актове на лица от друга териториална дирекция.

По делото по никакъв начин не се доказва наличието на предпоставките по [чл. 10, ал. 9 от ЗНАП](#), а именно необходимост ревизията да бъде извършена от органи по приходите от териториална дирекция, различна от тази по седалището на лицето, предвид което органите по приходите, извършили ревизията и издали ревизионния акт, не са били териториално компетентни да извършат ревизията, нито са били надлежно овластени, тъй като Заместник- изпълнителен директор на НАП не е имал нормативно призната възможност да делегира такива правомощия, в този смисъл е **РЕШЕНИЕ № 26 ОТ 04.01.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 5816/2023 Г., VIII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 176 ОТ 09.01.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 6611/2023 Г., VIII ОТД. НА ВАС.**

Необходимост от провеждането на ревизията от органи по приходите от друга териториална дирекция не се установява и от представените в съдебното производство писмени доказателства, тъй като тези доказателства не са послужили като фактически основания за издаването на заповедта по [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#).

Указание изх. № 20-00-70/29.04.2021 година на Заместник- изпълнителен директор на НАП също не може да обуслови твърдяната необходимост, защото то се отнася до въвеждането на организация за възлагане на производства спрямо лица с компетентна териториална дирекция ТД на НАП - С. на органи по приходите от ТД на НАП - Б., В., В. Т. и П. и не съдържа мотиви за необходимост от прилагането на [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#).

Докладна записка от 29.04.2021 година от 03.11.2021, Доклад № 93-00-2957/01.07.2022 година също не могат да обусловят наличие на необходимост от извършване на ревизията от други органи по приходите от друга териториална дирекция. Ревизията на жалбоподателя е възложена със Заповед на орган по приходите от ТД на НАП - В. издадена на 27.05.2021 година, като представените доказателства от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата съдържат резултати от приложението на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#) във връзка с [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#), не и основанията, въз основа на които е определена необходимостта за издаването на заповед по [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#).

Представеното обяснение от страна на Заместник-изпълнителен директор на НАП-

Е. Н. от 17.04..2024 година в посока обусловено необходимост от извършване на ревизията от други органи по приходите от териториална дирекция извън компетентната такава по седалището на ревизирувания данъчен субект представлява опит да бъде домотивирана Заповедта на Заместник- изпълнителен директор на НАП от 04.11.2022 година и да се оправдае необходимостта от извършването на ревизия от други органи по приходите, което е недопустимо, защото в Заповедта на Заместник-изпълнителен директор на НАП- от 04.11.20212 година не е посочена никаква необходимост, която да обуслови извършването на ревизия от органи по приходите при ТД на НАП-В. Т. на жалбоподателя. Нещо повече дори представените от процесуалния представител на ответника по жалбата „писмени доказателства представляват вътрешноведомствена кореспонденция, в която се излагат съображения за неравномерна натовареност на служителите от отделните териториални дирекции по отношение на броя на възложените и приключени ревизии, но няма изводи или данни за невъзможност или затруднена възможност на служителите от по-натоварените дирекции да осъществяват правомощията си съобразно възложената им териториална компетентност. Равномерната натовареност на органите по приходите не може и не следва да съставлява такава необходимост, че поради постигането ѝ, което е вид организационна цел на администрацията за оптимизиране на дейността ѝ, последица да е нарушаване на основни принципи и начала на данъчния процес, а именно началото на ограничената териториална компетентност на приходните органи, така както е въведено в императивната разпоредба на [чл. 8 от ДОПК](#). Изключенията от този принцип следва да се прилагат като строго и лимитативно уредени, например каквато е уредбата по смисъла на [чл. 12, ал. 6 от ДОПК](#), или по реда на [чл. 112, ал. 2, т. 2 вр. с, ал. 3 от ДОПК](#), когато ревизията се възлага от изп. директор или зам. изпълнителен директор на НАП и изрично е предвидено неприлагането на [чл. 8 от ДОПК](#) / посочените мотиви се съдържат в [Решение № 7053 от 10.06.2024 г. по адм. д. № 1104/2024](#) по описа на ВАС и [Решение № 7153 от 11.06.2024 г. по адм. д. № 3434/2024](#) по описа на ВАС/. РЕШЕНИЕ № 7996 ОТ 27.06.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 3214/2024 Г., VIII ОТД. НА ВАС .

Представената Докладна записка от 03.11.2021 година също не може да обуслови конкретна необходимост за конкретния случай, защото на първо място в самата Заповед на Заместник – изпълнителен директор на НАП от 04.11.2022 година няма никакво препращане към който и да е акт/ било вътрешно служебен или друг акт, който да обуслови необходимостта от извършването на ревизия на жалбоподателя от други органи по приходите, не от органи по приходите при ТД на НАП- С.. Наред с това, тези доказателства/ Докладна записка до Заместник-изпълнителен директор на НАП от 03.11.2021 са създадени само и единствено с цел защитната теза на ответника по жалбата, че Ревизионният акт е издаден от компетентни органи и целта им е да се домотивира Заповедта на Заместник-изпълнителен директор на НАП от 04.11.2022 година, което е недопустимо, защото мотивите на административен акт могат да се съдържат и в друг предхождащ акт, към който препраща акта, а не към друг акт.

Отъ всичко изложено дотук е видно, че обжалваният Ревизионен акт е издаден от некомпетентни органи, не разполагащи с компетентност за осъществяване на данъчно-осигурителен контрол по отношение на ревизираното лице при условията на [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#) във връзка с [чл. 12, ал. 6](#), [чл. 112, ал. 2, т. 1](#) и [чл. 119, ал. 2 от ДОПК](#). В този смисъл са РЕШЕНИЕ № 7163 ОТ 11.06.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 1515/2024 Г., I ОТД. НА ВАС РЕШЕНИЕ № 6536 ОТ 29.05.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 20/2024 Г., I ОТД. НА ВАС .

Липсата на териториална и материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт, както и липсата на доказателства за компетентност на лицата, които са участвали в ревизионното производство го прави нищожен, защото в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове- чл.146, т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/. Липсата на компетентност у издателите на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предпоставя обявяването и.

Съдът не споделя довода на жалбоподателя, че Ревизионният акт е нищожен като подписан от лица, които не притежават квалифициран електронен подпис, защото от заключението на вещното лице изготвило съдебно- компютърната експертиза, въпреки, че е оспорено от процесуалния представител на жалбоподателя, настоящият съдебен състав намира за компетентно изготвено и от него се установява, че заповедите за възлагане на ревизии, РД и РА са подписани от лица, които са притежавали квалифициран електронен подпис.

Предвид действащата от 01.01.2021 г. нова разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#), настоящият състав следва да приложи [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Визираната разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#) е процесуална и при липсата на преходна разпоредба в [ДОПК](#) следва да намери незабавно приложение спрямо всички висящи спорове. На тази плоскост, в нормата на чл.173, ал.1 от АПК, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. По аргумент от нормата на алинея втора на чл.173 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Предвид това административната преписка следва да бъде изпратена на Началник сектор „Ревизии“ - С. за извършване на нова проверка от компетентни органи.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят направените разноски/4100 лева, но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата. От представения Договор за правна защита и съдействие от 01.09.2023 година е видно, че договореното възнаграждение на адвокат С. е в размер на 3500 лева. Съгласно чл.8, ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения- за процесуално

представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: по т. при интерес от 25 000 лева до 100 000 лева - 2650 лева плюс 8 % за горницата над 25 000 лева ,като интересът по РА е в размер на 31 732,27 лева и възлиза на 3 188.58 лева, а договореният и заплатен адвокатски хонорар в размер на 3 500 лева.

Съгласно чл.143,ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Делото представлява правна и фактическа сложност, адвокатът е взел активно участие в производството по делото, и не е налице основание за редуциране не същото, още по-малко съдът да присъди по-нисък размер дори от договореното в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, в който смисъл е доводът на юрисконсулт М..

Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. В разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението по реда на чл.78,ал.5 от ГПК- само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява, Възражението за прекомерност е неоснователно и в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 4100 лева- заплатена държавна такса, внесен депозит за вещо лице и заплатена адвокатски хонорар в размер на 3500 лева Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв

договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

лева- заплатена държавна такса, депозит за вещо лице Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Ревизионен акт № Р-22221522006279-091-001/29.06.2023 година, в частта, потвърден с Решение № 1264/31.08.2023 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задължения по ЗКПО за 2021 година и по ЗДДС за периодите месец декември 2021 година и месец януари 2022 година в общ размер на 31732,27 лева / главница и лихви./

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА НАЧАЛНИК СЕКТОР“ РЕВИЗИИ“ ПРИ ТД НА НАП- С. ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА НОВА РЕВИЗИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПРИ ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА „ВЕНН 31“ ЕООД- ГР. С. СУМАТА ОТ 4100 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С..

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК, вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

